

Fővárosi Ítéltábla
9. Pf. 20.106/2012/6.

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Árnysai Katalin ügyvéd által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek az ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (1055 Budapest, Markó u. 16.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. november 9. napján kelt 8. P. 24.391/2009/44. számú ítélete ellen a felperes 2012. január 5. napján 45. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az állam javára az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetlevelében 45.964.117 Ft vagyoni és 4.000.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest a vagyoni kár után 2007. május 1. napjától, a nem vagyoni kár után 2004. július 5. napjától érvényesített késedelmi kamatot. A vele szemben kezdeményezett, a Nógrád Megyei Bíróság 2006. július 12. napján meghozott B. 219/2005/33. számú ítéletével és alperesi fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla 2007. április 24. napján meghozott 4. Bf. 209/2006/16. számú végzésével zárult, őt az ellene emelt valamennyi vád alól teljes körűen felmentő büntetőeljárásra alapozta a követelését. A büntetőeljárás tárgyát képező három bűncselekményről - a vádemelés bizonyítékait elemezve - kifejtette, hogy a vesztegetés büntettének tényállási elemei közül a vádemeléskor hiányzott annak bizonyítása, hogy a tényállási elemként megfogalmazott előnyt hivatalos személyként működésével kapcsolatban fogadta el. Erre nézve semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a vádiratban hivatkozott bizonyítékok a vesztegetés büntettét egyértelműen nem támasztották alá, hanem éppen cáfolták. Ezen túlmenően az alperes olyan bizonyítékokra alapította a vádiratot, amelyek a hatályos és egyértelmű jogszabályi rendelkezések szerint vele szemben nem voltak

felhasználhatók, és erről az alperesnek tudomása volt. Az államtitoksértés büntettségével összefüggésben előadta, hogy az államtitokként megjelölt 2003. október 7-i banki bejelentést arra nem jogosult minősítette államtitokká, így az nem volt államtitok, míg a 2003. július 24-i bejelentés valóban államtitok volt, de az nem olyan információra vonatkozott, mint amivel kapcsolatos államtitoksértést vele szemben megfogalmazták. A titkos lehallgatások eredményeként beszerzett hangfelvételen lévő információ - minősítés hiányában - nem volt államtitok, míg az államtitoknak minősített bejelentésről nem adott tájékoztatást senkinek. Azt, hogy egy iratot ki minősíthet államtitokká, és hogy a nem jogosult által minősített adat államtitok-e, nem mérlegelési körbe tartozó kérdés, hanem jogszabályok által egzaktul megfogalmazott előírás, amiről az alperesi nyomozó hatóságnak azért is tudnia kellett, mert napi szinten minősít adatokat. Az államtitokról szóló törvényt a 2003. évi LIII. törvény módosította, és ennek 2003. július 19-i hatályba lépése folytán egyébként egyik bejelentés sem lett volna államtitok, akkor sem, ha a minősítés szabályosan megtörténik. A hivatali visszaélés büntettségével kapcsolatban semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre a titkos információgyűjtés eredményeként beszerzett, a felperessel szemben fel nem használható felvételeken kívül. E bűncselekmény büntetési tétele legfeljebb három év szabadságvesztés, és a büntetőeljárás törvény kógens rendelkezése szerint titkos információgyűjtés csak olyan bűncselekmények felderítése érdekében alkalmazható, amelynek büntetési tétele az öt évet eléri, vagy meghaladja. A hivatali visszaélés felderítéséhez tehát a bírói engedélyhez kötött titkosszolgálati eszközök alkalmazására nem volt lehetőség, e bűncselekmény tekintetében a vádbeli cselekmény bizonyítékául az alperes csak olyan bizonyítékot értékelte, aminek a felhasználását a törvény egyértelműen tiltja. Keresetét a Ptk. 339. § (1), 349. § (1) és (3) bekezdéseire alapította. Az alperes jogellenes és felróható magatartása a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 28. § (1) és 78. § (3) bekezdésének megsértése volt. Az állam büntetőjogi igénye érvényesítése végett az ügyészség a büntetőjogi felelősségre vonás elbírálásához nélkülözhetetlen és jelentőséggel bíró tények teljes körű bizonyítására, a tényállás alapos és hiánytalan tisztázására köteles, ami nemcsak a bűnösség, de az ártatlanság megállapítására utaló adatok, tények felderítésére is kiterjed. Az alperes ezt a kötelezettségét egyáltalán nem teljesítette, kizárólag a terhelő adatokat kísérelte meg összegyűjteni a nyomozás során, vádemeléskor pedig nem vette figyelembe azokat a bizonyítékokat, amelyek szerint egyértelmű volt, hogy a bűncselekményt nem követte el, és figyelmen kívül hagyta azokat a jogszabályokat, amelyek egyrészt a vádemelésről való döntés, másrészt a bűncselekmény minősítése érdekében elengedhetetlenek lettek volna. A Be. 190. § (1) bekezdése szabályozza azokat az eseteket, amikor a nyomozás megszüntetése kötelező. Ilyen, ha a cselekmény nem bűncselekmény, vagy a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, ha büntethetőséget kizáró vagy megszüntető ok áll fenn. A vesztegetés büntettségével összefüggésben a Btk. 255/A. § (1) bekezdése szerinti büntethetőséget megszüntető ok állt fenn, melyre már a meggyanúsításakor hivatkozott. Az államtitoksértés tekintetében pedig az alperesnek tisztában kellett lennie, hogy nincsen olyan minősített adat, amelynek továbbadása miatt büntetőjogi felelősségre vonására sor kerülhetne. Sérült a valamennyi ügyészségre kötelező vádelőkészítéssel, a nyomozás törvényessége

feletti felügyelettel és a vádemeléssel kapcsolatos ügyészi feladatokról szóló 11/2003. (ÜK. 7.) LÜ utasítás 63. § (1) bekezdése, továbbá a Be. 77. § (1), 201. § (1) és 206. § (3) bekezdései. A titkos információgyűjtés a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (Nbtv.) 5. § d) pontja alapján történt, azonban titkos információgyűjtés tételesen meghatározott jellegű bűncselekmények felderítése és elhárítása érdekében végezhető. A per tárgyát képező esetben azonban a titkos információ- vagy adatszerzés eredményeként beszerzett bizonyítékok felhasználásának célja nem a felderítés vagy megelőzés volt, hanem az elkövetett bűncselekmények utáni felelősségre vonás, ezért a Be. 206. § (3) bekezdése alapján kizárt volt a teljesen más okból beszerzett hangfelvételek felhasználása. A célhoz kötöttség feltételének hiányáról a Fővárosi Bíróság már 2004. január 20. napján tájékoztatta az alperest. Az alperes a vádemelésre alkalmatlan ügyben jogellenesen és felróhatóan emelt vádat. A felperes miután 1993-ban elvégezte a Főiskolát az Rendőr-főkapitányság kötelékében dolgozott, közben jogi és európai jogi szakjogászi diplomát szerzett. 1998. decemberében már alezredes rendfokozatot kapott, és az Országos Rendőr-főkapitányság Osztályát vezette. A vádemelés után vezetői pozíciójából elmozdították, kiemelt főnyomozóvá nevezték ki, majd 2005. szeptemberében a szolgálati viszonyát megszüntették, mert nem fogadta el a felajánlott nyomozói beosztást. Munkáját itthon és nemzetközi szinten is elismerték, mely utóbbi kapcsán ismeretségbe került a svájci rendőrség vezetőjével, aki 2003-ban munkát ajánlott a szervezetnél havifizetés mellett. Miután ai munkáltatót tájékoztatta a meggyanúsításáról, majd a vádemelésről, külföldi munkavállalási lehetősége megghiúsult, ami a felmentő ítélet meghozataláig 45.964.117 Ft vagyoni kárt okozott. A vádemelés mind a jóhírnevét, mind a kivívott szakmai megbecsülését hátrányosan befolyásolta. Számos könyv társszerzője illetve lektora volt, azonban a vádemelést követően a kiadó nem járult hozzá, hogy nevét a kiadványokon feltüntessék. Szakmai előadásokra történő felkérései is elmaradtak. Leszerelése után egy évig nem tudott munkát vállalni, mert annak feltétele a büntetőügy lezárása lett volna. Személyét egyéb támadások is érték. Magánélete tönkrement, családja szétesett, pszichológusi kezelésre szorul. Ezen körülmények miatt a nem vagyoni kárát 4.000.000 Ft-ban határozta meg.

Az alperes ellenkérelmére előadta, hogy a károsító magatartás nem a meggyanúsítása, vagy a nyomozás lefolytatása volt, hanem a jogellenes vádemelés, kára pedig az ezt követő időszakban következett be. A vádemelésnél az ügyész köteles ellenőrizni, hogy az ügy alkalmas-e a vádemelésre, a tényállás felderítése és bizonyítása megtörtént-e, a bizonyítási eszközök beszerzésekor megtartották-e az azokra vonatkozó törvényes rendelkezéseket. Ha azt lehet megállapítani, hogy a tényállás felderítése, bizonyítása vagy a bizonyítékok törvénybe ütköző beszerzése miatt az ügy nem alkalmas a vádemelésre, akkor a nyomozás megszüntetésének van helye, és vádemelésre nem kerülhet sor. A feljelentést tevő által végzett titkos információszerzés eredménye nem volt felhasználható egyik cselekménnyel kapcsolatban sem. A vesztegetés bűncselekményét a tanúvallomások nem igazolták, a hivatali visszaélésre semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, az államtitoksértés tárgyáról pedig az volt megállapítható, hogy az egyik irat nem felel meg a gyanúsításban foglaltaknak,

a másik nem minősül államtitoknak, és nem is a felperes adta ki illetéktelen harmadik személynek. Ha az alperes a jogszabályban és a reá irányadó utasításban előírt feladatait teljesíti, mindezeket észlelnie kellett volna. Állította: az alperes nem a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése eredményeként emelt vádat, hanem annak pontos ismeretében, hogy a terhére rótt cselekmény nem bűncselekmény, azt nem a felperes követte el, illetve a bizonyítékok alapján nem állapítható meg a bűncselekmény elkövetése.

Az alperes a kereset elutasítását kérte elsődlegesen elévülés miatt, amit utóbb már nem tartott fenn, másodlagosan megalapozatlanság miatt. A kártérítési felelősség két feltétele a jogellenesség és felróhatóság hiányára hivatkozott, emellett a vagyoni kártérítés kidolgozatlanságára és az okozati összefüggés vitathatóságára. Előadta, hogy a büntetőeljárás során a bizonyítás körében annak volt döntő jelentősége, hogy a titkos információgyűjtés során beszerzett adatok felhasználásának törvényi feltételei fennállnak-e, az így beszerzett adatok felhasználhatók-e. Az alperesi álláspont az volt, ezek az adatok (egy részük) felhasználhatók. Az adatok felhasználhatósága vitatott volt az alap és a megismételt bírósági eljárási szakaszban is, ezért nem egyértelmű, hogy történt volna nyilvánvaló és kirívó jogsértés. Az alperesnek nem kell teljes bizonyossággal meggyőződnie arról, hogy azok a tények és adatok, amelyekre a vádat alapítja, a bíróság számára elfogadhatók lesznek-e. Utalt arra is, hogy a 2006. július 1. napján hatályba lépő 2006. évi LI. törvény jelentősen módosította a Be. rendelkezéseit, és változást hozott a 2/2007. (I. 24.) AB határozat is. A még mindig nem egyértelmű gyakorlat egységesítése érdekében hozta meg a Legfelsőbb Bíróság a BK. 74. számú véleményét. Mivel a felperes hivatkozott a keresetlevelében a Fővárosi Bíróság elnökének 2004. január 20-i iratára, a 8/2004. (ÜK. 6.) LÜ. Főov. körlevélre, előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla 3. Bf. 439/2005/11. számú határozata szerint a megismételt eljárásra azért kellett a Nógrád Megyei Bíróságot kijelölni, mert az elsőfokú eljárásban érvényesülnie kell annak a jogelvnek, hogy a büntetőeljárásnak pártatlanul kell lefolytania, és kerülni kell az ellenkezőjének látszatát. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésénél figyelemmel volt a Fővárosi Bíróság elnökének jogi álláspontjára, noha az igazgatási vezetőt a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 63. §-a nem jogosítja fel a konkrét ügyben utasítás adására, így hivatkozási alap sem lehet a bizonyítékok mikénti értékelésénél. Ezt az elvet sértette meg az elsőfokú bíróság, ami miatt nem volt mellőzhető másik bíróság kijelölése. A körlevél az ügyben indifferens, mert az objektumvédelem tárgyában folytatott titkos információgyűjtéssel kapcsolatos. Az okozati összefüggés tekintetében pedig előadta, hogy nem az eljáró ügyészi szervek vonták be a médiát kiterjedt és széles körben az eljárásba. Az összegaszerűség tárgyában a felperest terhelő bizonyítási kötelezettségre utalt. Álláspontja szerint a peres eljárásban a bizonyítékok nem értékelhetők ellentétesen azzal, mint amilyen értékelés a büntetőeljárás során történt. A jogellenesség és felróhatóság hiánya körében hivatkozott arra, hogy a titkos információgyűjtés adatainak felhasználhatóságát, különösen az ún. célhoz kötöttséget illetően a vádbeli időszakban egységes és kiforrott jogalkalmazásról nem lehetett beszélni. A Fővárosi Bíróság ítéletét hatályon kívül helyező ítéltáblai végzés indokolása szerint

a titkos információszerezés adatainak felhasználhatóságát a Be. nem zárja ki, ezért a megismételt eljárásban arra a kérdésre kellett választ adni, hogy a Magyar Köztársaság biztonságát veszélyeztető leplezett törekvések körébe tartozik-e akorrupciós cselekmény. Az Alkotmánybíróság 2/2007. (I. 24.) AB határozata azt erősíti, hogy 2004. július 5-én, a vádemeléskor nem volt törvényi akadálya a titkos információgyűjtés felhasználásának. Csak a 2006. július 1. napján hatályba lépett új rendelkezés, a Be. 206/A. §-a tett különbséget a bűnüldözési célból illetve nem bűnüldözési célból folytatott, bírói (igazságügy-miniszteri) engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredményének felhasználása között, és azokra egyes vonatkozásokban eltérő szabályokat állapított meg. Mindkét esetre a felhasználhatóság új feltétele lett a haladéktalanság. Az alperesnek a büntetőeljárás során mindvégig az volt az álláspontja, hogy a titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárás során felhasználható lett volna. A vesztegetés büntetével kapcsolatban a Nógrád Megyei Bíróság a titkos információgyűjtés adatait a bizonyítékok köréből kizárta, ítéletét a fennmaradó bizonyítékokra alapozta, és a felperest bizonyítékok hiányában mentette fel. Az is jogértelmezési kérdés, hogy az arra jogosult által, a megszabott rendben államtitokká nyilvánított adatra az államtitoksértés elkövethető-e, ha utóbb az állapítható meg, hogy az államtitokká minősítés téves joggyakorlat alapján történt. A vádemelés a gyanúsításban közölt bűncselekmények miatt megalapozott volt. A vádemeléshez nem kell a teljes bizonyosság. A bizonyítékok beszerzése megfelelt a hatályos szabályoknak, és azok felhasználhatók lettek volna. A vádemelés tekintetében annak van jelentősége, hogy milyen adatok, információk álltak rendelkezésre az adott döntés meghozatalánál, az alperes a reá vonatkozó szabályok megtartásával vagy azoknak felróhatóságot is eredményező megsértésével járt-e el. A nem eredményes vád nem jelent jogellenes vádat. A bizonyítékokat nem értékelte kirívóan okszerűtlenül, a büntető anyagi és eljárási szabályok értelmezése és alkalmazása során nem követett el nyilvánvaló és kirívó jogsértést. A felperes magatartása kapcsán hivatkozott a Ptk. 4. § (4) bekezdésére.

A Fővárosi Bíróság 2011. november 9. napján meghozott 8. P. 24.391/2009/44. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 900.000 Ft tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes kártérítés iránti igénye a Ptk. 339. § (1), 349. § (1) és (3) bekezdései alapján bírálendő el. Az ügyészségi jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelés esetén is irányadó a rendelkezésre álló rendes jogorvoslat igénybevétele mint feltétel, de a büntetőeljárási szabályok a vádemeléssel szemben nem biztosítanak jogorvoslati lehetőséget. A kártérítési felelősség általános szabálya alapján azt kellett vizsgálni, hogy az alperes tanúsított-e jogellenes és felróható magatartást, amikor a nyomozás során feltárt adatok alapján a felperessel szemben vádat emelt, és ha igen, ezzel okozati összefüggésben a felperest érte-e valamilyen hátrány, vagyoni vagy nem vagyoni kár.

A jogellenes és felróható magatartás körében elsőfokú bíróság szerint azt kellett feltárni, hogy a nyomozás adatai alapján történt vádemelés minősülhet-e kirívóan súlyosan gondatlan vagy szándékos magatartásnak. A felperes álláspontja az volt, hogy a nyomozóhatóság és a vádemeléskor az ügyész tudta, hogy nem követett el bűncselekményt. A vádirat benyújtásával kapcsolatos szándékos magatartás azonban nem vezethető le az eljárási adatokból. A súlyosan gondatlan magatartás keretében azt kellett vizsgálni, hogy az ügyész a jogszabályi rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva vagy nyilvánvalóan tévesen értelmezve nyújtotta-e be a vádiratot akkor, amikor a felperes védője már a büntetőeljárás során írásban is indítványozta a nyomozás megszüntetését. Az elsőfokú bíróság ismertette a Be. 6. § (1), (2) bekezdését, a (3) bekezdés b) pontját, mely utóbbin a felperes és vádlott társai felmentése alapult, minthogy a bizonyítékok alapján nem volt megállapítható a bűncselekmény elkövetése. A büntetőbíróság tehát a felperest azért mentette fel a Be. 331. § (1) bekezdése szerint, mert nem volt megállapítható a bűncselekmény elkövetése. A Nógrád Megyei Bíróság B. 219/2005/33. számú ítélete tartalmazta, hogy a törvényes vád hiánya fel sem merülhet. A vádirat mindenben megfelelt a Be. 2. § (2) bekezdésében írtaknak, azt vádemelésre jogosult hatóság a bírósághoz intézte, melyben meghatározott személyek cselekményei miatt kezdeményezte az eljárás lefolytatását. A törvény szerint a cselekménynek pontosan körülírtak kell lennie, és ez a feltétel teljesült, hiszen az ügyész megjelölte, hogy mely magatartások miatt kéri a vádlottak felelősségre vonását. Ugyan a vádiratnak volt némi hiányossága, de a megismételt eljárásban még az első tárgyalás előtt felhívásra a hiányt pótolta az alperes, és a kiegészítésből végül is megállapítható, hogy mely beszélgetések során tett, mely kijelentéseket értékelt a vádhatóság államtitoksértésként. Ha a pontosan körülírt cselekmény a helyes jogértelmezés szerint nem ütközik a Btk-ba, attól még a vád lehet törvényes. Amennyiben a bűncselekmény hiánya bizonyítás és mérlegelés nélkül is megállapítható, a bíróság a tárgyalás előkészítésének szakaszában az eljárást ez okból szünteti meg. Ha a felvett bizonyítás anyagának értékelése alapján kizárt a bűncselekmény elkövetése, akkor a bíróság felmentő ítéletet hoz. A törvényes vád hiánya nem azonos sem a vádirat kisebb (még pótolható) formai vagy tartalmi hiányosságával, sem pedig az alakilag kifogástalan vádiratban felismerhető téves jogértelmezéssel. A Nógrád Megyei Bíróság ítéletének indokolásában szereplő okfejtést az elsőfokú bíróság mindenben oszthatónak találta, és ezáltal a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállás szerinti feltétel, a jogellenes és felróható magatartás hiánya megállapítható. A vádemelés csak akkor lett volna jogellenes és felróható, ha annak során feltűnően súlyos jogértelmezési vagy jogalkalmazási tévedés történt volna, illetőleg a vádemeléskor az ügyész a figyelembe veendő jogszabályok egyértelmű és több értelmezési lehetőséget nem engedő rendelkezését hagyta volna figyelmen kívül. Erről azonban a perbeli esetben az elsőfokú bíróság szerint nincs szó. Az egyes vád tárgyává tett bűncselekményekkel kapcsolatosan a következőket fejtette ki. A felperes is arra következtetett, hogy a vádiratban felsorolt bizonyítékok a vesztegetés büntettét nem támasztották alá egyértelműen, sőt azt cáfolták. Ezzel szemben áll azonban az a tény, hogy a büntetőbíróság az alap, majd a megismételt eljárás során vizsgálta és részletesen foglalkozott az egyes bizonyítékokkal, és azok mérlegelése alapján foglalta el azt az álláspontot, hogy nem bizonyított a

bűncselekmény elkövetése. Az a körülmény, hogy a bizonyítékok, amelyekre az ügyészség hivatkozik, elegendőek-e ahhoz, hogy a bíróság a bűncselekmény elkövetését bizonyítottanak találja, a bizonyítékok egyenkénti számbavételével, illetve azok összességében való mérlegelésével a bíróság előtti eljárási szakaszban dől el. Az államtitoksértés tárgyában a felperes arra következtetett, hogy arról nem lehet szó akkor, ha az irat minősítése olyan személytől származott, aki arra nem jogosult. A felperes szerint nem a nyomozóhatóság mérlegelési körébe tartozik annak megállapítása, hogy egy adat államtitok-e vagy sem, hanem előírás, amiről a nyomozóhivatalnak azért is tudomása lehetett, mert napi szinten minősít adatokat. Az elsőfokú bíróság szerint azonban e tekintetben nem volt kirívóan téves jogértelmezés a nyomozóhatóság álláspontja, hiszen a bíróság is mérlegelt. A bírósági eljárási szakaszban az államtitokról szóló törvényt módosították, és a módosított rendelkezések alapján kellett a bíróságnak a vádirati cselekményt értékelnie. A hivatali visszaélés büntettét illetően a felperes azt adta elő, hogy az egyetlen tanú vallomását teljes egészében figyelmen kívül hagyva az alperes olyan bizonyítékot hozott fel a vád alapjául, melynek felhasználását az eljárási jogszabály tiltja. A bíróság azonban hosszasan taglalta a törvényi tényállás egyes elemeit, mérlegelte a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítékokat, majd arra a következtetésre jutott, hogy a megállapított cselekmény nem hivatali visszaélés. Összefoglalva az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a vádirat benyújtásával az alperes nem valósított meg jogellenes és felróható magatartást, erre tekintettel a keresetet elutasította. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illetékről akként rendelkezett, hogy azt a felperes viseli.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelően az alperes marasztalását kérte, másodlagosan pedig ugyancsak az elsőfokú ítélet megváltoztatásával közbenső ítélettel annak megállapítását, hogy az alperes kártérítési felelőssége fennáll. Az ügyészségi jogkörben okozott kár az alkalmazotti felelősség egy speciális esete. Megtérítésének feltétele a jogellenes magatartás, a kár, az okozati összefüggés, a vétkesség, a kár rendes jogorvoslattal el nem hárítható volta, illetve hogy a károsult igénybe vegye a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket. Az ügyészség mint közhatalmi szerv eljárásával kapcsolatban kiemelkedő jelentőséget tulajdonított annak, ha mint közvádat gyakorló állami hatóság vádat emel valakivel szemben. A Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti kártérítési felelősség speciális feltétele a vádemeléssel kapcsolatosan hiányzik, minthogy a károsultnak nincs eljárásjogi lehetősége arra, hogy egy ügyészi döntéssel szemben a vádemelést elkerülje, ha a közvádat gyakorló közhatalmi szervezet a vádemelés mellett dönt. Az olyan polgári bírói állásfoglalás, ami arra hivatkozással tartja alkalmazhatatlannak a Ptk. 349. § (1) bekezdésének szabályát, hogy a vádemeléssel szemben nincs tényleges jogorvoslat, ellentétes nemcsak a bírói gyakorlattal, de a Ptk. rendelkezéseivel is. Ezekben az esetekben a károsult önhiba az ügyészségi döntéssel szemben kizárt, hiszen nem állhat fenn olyan esetkör, hogy a károsult az ügyészség döntésével szemben a kárt el tudná hárítani, jogorvoslati lehetőséget egyáltalán igénybe tudna venni. Abban az esetben, ha a büntetőeljárás nyilvánvaló és rekonstruálható okirati adatai alapján megállapítható, hogy a vádhatóság a rá

vonatkozó szabályok megsértésével alapít vádat olyan bizonyítékra, ami a büntetőeljárásban egyebekben az ügyészségre vonatkozó szakági szabályok alapján nem lenne alkalmazható, a felelősséget tekintve speciális alakzat, az ügyészségi jogkörben megvalósult eljárással kapcsolatos vétkességi elem áll fenn, ami egyben a jogellenességet is kimeríti. A speciális szabályozás célja annak megragadása, hogy egy állami szerv, amely közhatalmat gyakorol, ezért a jogkör gyakorlásáért fokozottan, az általában elvárhatóság polgári jogi alapmértékén túlmenően, speciális felelősséggel tartozik a jogszabályi rendelkezések tiszteletben tartásáért. Az ennek a kötelezettségnek akár tudatos, akár enyhén gondatlan be nem tartása akkor is jogellenességi összefüggést teremt a közhatalmat gyakorló szerv magatartásával, ha egyebekben ez a magatartás más kárfelelősségi alakzatoknál önmagában nem lenne elegendő a jogellenes magatartás megvalósulására. Az egyetlen közbírói intézményi szervezet egy alkotmányos berendezkedésben köteles a rá vonatkozó jogszabályoknak megfelelően eljárni. Ilyen esetben az általános kárfelelősségi szabály alapján történő bírói állásfoglalás nemcsak a fegyverek egyenlőségének alapelvét sérti a polgári perben, de tételesen ütközik a Ptk. 349. §-ának rendelkezéseivel, ugyanis nem vesz tudomást arról, hogy a közbírást kizárólagosan gyakorló alkotmányos szervezettel szemben az általában elvárhatóság nem fogalmazható meg. Az elsőfokú bíróság a jogellenesség vizsgálata során több érvet sorakoztatott fel a felperesi kereset elutasításának alátámasztására. Ezekkel kapcsolatban a következőket fejtette ki: az elsőfokú ítélet legfontosabb érve a jogellenesség hiányának alátámasztására az volt, hogy a büntetőügyben a felmentés okát abban határozták meg, hogy nem volt bizonyítható a bűncselekmény elkövetése. Ez azonban valótlan, mert a Nógrád Megyei Bíróság az államtitoksértés és a hivatali visszaélés vádja alól bűncselekmény hiányában mentette fel, kizárólag a vesztegetés vádja alóli felmentést alapozta a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjára. Az elsőfokú bíróság nem értékelte helyesen a törvényes vád fogalmát, hiszen a vád törvényesnek annyiban tekinthető, hogy konkrétan körülírt elkövetési magatartást tartalmazott, amelyeket a vádlottak terhére rótt. A törvényes vád azonban nem jelenti azt, hogy a vádiratban körülírt magatartás az ott felsorolt bizonyítékokkal valóban megtörtént, megtörténhetett. A törvényes vád nem jelenti egyben a vád jogszerűségét. A törvényes vád meglétének vizsgálata csupán arra terjed ki, hogy a vádiratban írt tényállás, ha megfelel a valóságnak, illetve ha azt a bizonyítékok is kétséget kizáró módon alátámasztják, akkor kimeríti-e valamely bűncselekmény törvényi tényállását vagy sem, de arra már nem terjed ki, hogy a vád alátámasztására felsorolt bizonyítékok alkalmasak-e feladatuk betöltésére, és hogy azok törvényesen felhasználhatók-e vagy sem. Az elsőfokú ítélet foglalkozott azzal, hogy a büntetőeljárást a tárgyalás előkészítésének szakaszában nem szüntették meg. A büntetőügyben eljáró bíróság nem jogosult arra, hogy a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat a tárgyalás előkészítése során mérlegelje. A Be. 267. §-a meghatározza azokat az eseteket, amikor a bíróság a tárgyalás előkészítése során megszünteti a büntetőeljárást, de ezek kifejezetten alaki jellegű hiányosságokat (pl. magánvád hiánya, elévülés) takarnak, vagy egyértelmű körülmények (pl. elkövető halála vagy gyermekkorúsága), végül, ha a megfogalmazott elkövetési magatartás nem bűncselekmény. Nem vizsgálható pl. a bizonyítékként becsatolt lehallgatási jegyzőkönyvek felhasználhatósága. A vádlottak

és tanúk kihallgatása a bizonyítási eljárás keretében megtörténik, és ezt követően indítványozta az ügyész a lehallgatási jegyzőkönyvek felhasználását, melyet követően döntött a bíróság azok kizárásáról. Mindezek nem igazolhatták az alperes jogszerű eljárását, hiszen bár az alperes tudott a bíróság számára átadott bizonyítékok törvénytelen voltáról, a bíróság csak az eljárás legvégső szakaszában került abba a helyzetbe, hogy azokat értékelje. A jogértelmezési és jogalkalmazási tévedések az elsőfokú ítélet szerint csak akkor vonhatók a felróhatóság körébe, ha feltűnően súlyosak és nyilvánvalóan tévesek. Az elsőfokú bíróság megállapításait azonban e körben megalapozatlannak tartotta. Az államtitoksértés vonatkozásában nem volt jelentősége a jogszabályváltozásnak. A Nógrád Megyei Bíróság e körben rögzítette, hogy e vádpont alátámasztására csak lehallgatási jegyzőkönyv állt rendelkezésre, azt pedig kizárta a bizonyítékok köréből. Ez volt az egyetlen bizonyíték, ami alapján a mérlegelés felvetődött. Úgyszintén nem tekinthető mérlegelésnek a hivatali visszaélés vádja alóli felmentés, melynek alapja az volt, hogy az egyedüli bizonyíték nem volt törvényesen felhasználható. A vád tárgyát képező magatartás tartalmi lényege az volt, hogy a felperes bizonyos gyanús tranzakciók pótlólagos bejelentésére hívta fel a II.r. vádlottat, és ő információhoz jutott, amelyből megtudta, hogy a bejelentések korábban elmaradtak. Ezen információkhoz a felperes működése során jutott hozzá. Az alperes szerint a felhívás azért történt, hogy a felperes az érdekelt személynek jogtalan előnyt biztosítson, de hogy pontosan mit, az sem a vádiratból, sem az alapeljárásban megtartott perbeszédéből, sem pedig a végindítványból nem derült ki egyértelműen. A hivatali visszaélés ugyan nem eredmény büncselekmény, ám a vádirat egyetlen konkrét következményt említett, miszerint a felperesnek tulajdonított kijelentés azt eredményezte, hogy több nagy összegű tranzakció ugyan késve, de a rendőrség tudomására jutott, és ez alapján megnyílt a lehetősége annak, hogy a hatóság ténylegesen nyomaira bukkanjon. A vesztegetés esetében a mérlegelésre csupán abban a körben került sor, hogy az elfogadott ajándék mértéke a szokásos mértékű ajándék fogalma alá sorolható-e, elfogadható lett volna-e vagy sem. Azt azonban elvi éllal rögzítette a Nógrád Megyei Bíróság, hogy semmilyen kérés elhangzása nem bizonyított kétséget kizáróan, így az sem, hogy a felperes részére átadott előny hivatali működésével bármilyen összefüggésbe hozható. A lehallgatási jegyzőkönyvek okszerű kizárását követően a vádpontok alátámasztására semmiféle bizonyíték nem állt a bíróság - és így a vádemelést megelőzően az ügyészség - rendelkezésére. A lehallgatási jegyzőkönyvek törvénytelen volta pedig már a vádemelést megelőzően is egyértelmű volt, ami kiderül a Nógrád Megyei Bíróság ítéletéből, mert nemcsak a célhoz kötöttség hiánya miatt kellett azokat kizárni, hanem mert azok beszerzése is törvénytelen volt, továbbá a hivatali visszaélés tárgyában nem voltak felhasználhatók. A Be. 78. § (4) bekezdése a bizonyítékokkal, illetve a tiltott módon beszerzett bizonyítékok felhasználásával kapcsolatban soha sem vetett fel jogértelmezési vitát, mindig egyértelmű volt, hogy a törvénytelen úton beszerzett bizonyíték nem használható fel, így e körben az az alperesi érvelés, hogy a felhasználhatósággal kapcsolatban jogértelmezési kérdés volt, kizárt. Az is egyértelmű, hogy a lehallgatás 2003. augusztus 21-ig rendelkezett törvényes engedéllyel, ezt követően nem, így az abból származó adatok felhasználhatósága, ténylegesen fel nem használhatósága a

vádemelés időpontjában nem lehetett kérdéses. Maga a vádirat igazolja, hogy alapját a lehallgatási anyagok képezték. Összefoglalóan a vádemelés során mérlegelés tárgyát csak az képezhette, hogy van-e elegendő bizonyíték a vádemeléshez, vagy az eljárás megszüntetéséről kell dönten. E körben két kérdést kellett megválaszolni. A célhoz kötöttség mint kógens feltétel hiányában felhasználhatók-e a lehallgatási jegyzőkönyvek, és ha nem, akkor van-e a büntetőtörvényi tényállásba ütköző elkövetési magatartás. A bizonyítékok jogellenessége már a vádemeléskor ismert volt az alperes előtt, hiszen birtokában voltak azok a bírói határozatok, amelyekből kitűnik, hogy a lehallgatási engedélyek törvénytelenül kerültek többszörösen meghosszabbításra. A lehallgatásokra, azok engedélyezésére vonatkozó szabályokat az eljáró ügyészek ismerték, a lehallgatási engedély kiadására vonatkozó hatáskör hiányára a nyomozóhatóság figyelmét a Fővárosi Bíróság elnöke felhívta, maga a védelem is írásban jelezte a felhasználhatóság hiányát. A Legfőbb Ügyészség adott ki körlevelet pár nappal a vádirat benyújtása előtt a titkos információgyűjtés során alkalmazott lehallgatások eredményének bizonyítékként való felhasználási lehetőségéről, és az alperes egy a felperes által hivatkozott másik ügyben a jogszabály helyes alkalmazásával a büntetőeljárás megszüntetéséről döntött, míg vele szemben vádat emelt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta, hogy a felmentő ítélet bizonyítékok eltérő mérlegelésén, illetve felhasználhatóságuk eltérő megítélésén alapult, ezért nem adhat okot az alperessel szembeni nyilvánvaló és kirívó jogsértés megállapításán keresztül kártérítés megfizetésére vonatkozó kötelezésre. Hangsúlyozta, hogy a kártérítési perben nem igényelhető a polgári bíróságtól más eljárásban meghozott határozatok, illetve egyes eljárási cselekmények felülvizsgálata. Az adott hatósági eljáráshoz kapcsolódó tények valósága és gyakran mérlegelésen alapuló jogi álláspontok helyessége a kártérítési perben nem dönthető el. Ezért csak nyilvánvaló és kirívó jogsértés alapozhat meg kártérítési felelősséget. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt különös feltétel, a jogorvoslat hiányát, és alkalmazta az általános kártérítési klauzulát. Ennek keretében megalapozott volt, hogy a konjunktív feltételek nagyobb részének hiányára vont le következtetést. A felrőhatóság bizonyítására az alperes részletes ellenkérelmet nyújtott be, és bemutatta, hogy az a szakmai zsinórmérték, amit az eljárásban követett, megfelelt az adott helyzetben általában elvárható magatartásnak. Bemutatta, hogy kirívó és nyilvánvaló jogszabálysértés nem történt, hanem ellenkezőleg a jogszabályban biztosítottakat betartotta. A büntetőeljárás során négy bírói fórum járt el. Fenntartotta, hogy a Be. 267. § (1) bekezdés a) pontjára alapozva a bíróság az eljárást megszüntethette volna, ha megállapítja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény. Ez esetben kizárólag a vádirati tényállás alapján kell eldöntenie, hogy az adott magatartás bűncselekménynek minősül-e vagy sem. Amennyiben a bűncselekmény elkövetése fel sem merülhet, illetve ha az ügyész tudva, szándékosan törvénytelen bizonyítékot használ, ez olyan nyilvánvalóan egyértelmű körülmény, amint a felperes állítja, és amely vonatkozásában az alperes nyilvánvaló, kirívóan jogellenes és felrőható magatartása megállapítható, a büntetőbíróság az eljárást megszüntette volna.

Minthogy a büntetőbíróóság nem így járt el, ettől eltérően a polgári bíróság sem foglalhat állást. A mérlegelési jogkörben meghozott döntések alappal nem támadhatók. Azt pedig, hogy nem jogszabálysértésről, hanem eltérő értelmezésről van szó, a büntetőeljárás során a bíróságok egyértelműen megállapították. A Fővárosi Ítéltábla 4.Bf. 209/2006/16. számú határozatával arra a következtetésre jutott, hogy a büntetőjogi tények mellett az ügyész által alkalmazott bizonyítási eszközök tekintetében a nyilvánvaló és kirívó jogsértés nem állapítható meg. Amennyiben a megalapozott gyanú fennáll, úgy a nyomozóhatóságnak nem lehetősége, hanem kötelezettsége a nyomozás elrendelése, bár ekkor még a vizsgált cselekmény elkövetését a vádemeléshez szükséges bizonyossággal nem lehet megállapítani. A büntetőeljárás elrendelése a gyanúsítottra nézve általában kedvezőtlen, de ez a körülmény a nyomozóhatóságot és így az ügyészséget nem befolyásolhatja. Az ártatlanság vélelme annyit és csak annyit jelent, hogy senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig, míg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg. A büntetőeljárás sajátossága, hogyha egy bűncselekményt a nyomozóhatóság vagy az ügyész megvalósulni lát, és a bűncselekmény gyanúja egy meghatározott személyre koncentrálható, úgy azzal a személlyel a gyanúsítást közli. Ez önmagában nem jelent jogellenes magatartást. Nem a polgári perben eljáró bíróság feladata annak értékelése, hogy egy bűncselekmény tényállási elemei fennállnak-e vagy sem. Ez a büntetőeljárás feladata, amit a polgári bíróság nem jogosult átvenni. A kártérítési per nem minősíthető olyan rendkívüli, a jogalkotó által szabályozott az eljárási rendek feletti eljárásnak, amelynek keretében a felperes az általa sérelmezett büntetőeljárás felülvizsgálatát kérheti. A büntetőeljárás során meghozott szakmai meggyőződésen alapuló ügyészi döntéseket a polgári per bírósága nem mérlegelheti felül.

Az alperesi ellenkérelemre a felperes észrevételében előadta, hogy a Nógrád Megyei Bíróság ítéletében hosszasan fejtegette, hogy az alperes mely jogszabályhelyeket értelmezett tévesen, és ez az értelmezés miatt tekinthető egyértelműen tévesnek. Az ítélet indokolásából megállapítható, hogy a Nógrád Megyei Bíróság nem azért fejtette ki hosszú oldalakon keresztül az egyes jogszabályhelyek értelmezésével kapcsolatos határozott álláspontját, mert értelmezési nehézséget vagy bizonytalanságot vélt felfedezni, hanem azért, mert az alperes még az ügyben eljáró harmadik bírói fórum előtt is ragaszkodott kiinduló álláspontjához. A jogerős ítélet alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes jogalkalmazási és jogértelmezési hibát vétett, mégpedig a felperes terhére bűnössége megállapítása végett. Az alperes maga is hangsúlyozta, hogy objektív felelősség hiányában vizsgálendő a károkozó szándéka is, de a károkozó szándékára csak az általa tanúsított magatartásból lehet visszakövetkeztetni. Az ügyészségnek kötelessége az állam büntetőigényének érvényesítése, de csak a jogos igény érvényesítése. Az ügyészségnek nemcsak hogy nem kötelessége, de nem is áll jogában törvénysértő módon - a jogrend megsértésével - beszerzett bizonyítékok felhasználását indítványozni, a felperessel szemben indított büntetőeljárásban mégis ezt tette.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, azt a felperes a fellebbezésében nem támadta. A felperes az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi álláspontot sérelmezte.

A felperes az alperes kártérítési felelősséget megalapozó magatartását nem a vele szembeni nyomozás elrendelésében, hanem a vádemelésben jelölte meg. Ezért abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a vádemelés tekintetében a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott általános és az ügyészségi jogkörben okozott kár esetén is irányadó Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti speciális feltételek fennállnak-e. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádemelés tekintetében a terheltet jogorvoslati jog nem illeti meg. Nem létező jogorvoslatot igénybe venni nem lehet, vagyis a kártérítési felelősség különös feltétele a perbeli esetben nem vizsgálható. Ezért az elsőfokú bíróság indokoltan a kártérítési felelősség általános feltételeit vette számba, és állapította meg, hogy a jogellenes és felróható magatartás hiányában az alperest kártérítési felelősség nem terheli.

A Be. a vádemelés feltételeit nem határozza meg, de az ügyészség akkor emelhet vádat, ha a nyomozás során összegyűjtött bizonyítási eszközök erre elegendő alapot adnak. A büntetőügyben eljáró Nógrád Megyei Bíróság ítéletében leszögezte, hogy a törvényes vád hiánya - mint az eljárás megszüntetésére alapot adó ok - nem merült fel (B. 219/2005/33. számú ítélet 7. oldal II. alpont). A vád törvényessége azonban nem jelent egyet a vád megalapozottságával. A büntetőügyben eljáró bíróság kifejtette, hogy a vádlottak kihallgatása, valamint a rendelkezésre álló (és felhasználható) egyéb bizonyítékok közvetlen megvizsgálása nélkül nem lehetett eldönteni, hogy az egyes cselekmények megtörténtek-e vagy sem, és ha megtörténtek, bűncselekménynek minősültek-e. Mindazonáltal a vádemelés megalapozottságához az is szükséges, hogy az a magatartás, amely tekintetében az ügyészség a bűncselekmény megvalósulását állítja, minden pontjában megfeleljen az adott bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek, valamennyi törvényi tényállási elemre álljon rendelkezésre bizonyíték. A felperessel szembeni vádirat három bűncselekményre vonatkozott. Az államtitoksértés büntettének vádja alól a Nógrád Megyei Bíróság azért mentette fel a felperest, mert a vád tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény (Be. 6. § (3) bekezdés a) pont). E tárgyban az ítéleti rendelkezés a kihirdetéssel jogerőre emelkedett, és a bíróság élt az eljárási törvény adta lehetőséggel, mellőzte a tényállás megállapítását, a bizonyítékok felsorolását, értékelését és a részletes jogi indokolást. Ha a vád tárgyává tett cselekményről a büntetőbíróság azt állapítja meg, hogy nem bűncselekmény, abból értelemszerűen az következik, hogy a Btk. szerinti törvényi tényállási elemek hiányoznak. A hivatali visszaélés büntette és a vesztegetés büntette tárgyában a

Nógrád Megyei Bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően, a bizonyítékok értékelése, ide értve meghatározott bizonyítékok Be. 78. § (4) bekezdése szerinti kirekesztése után foglalt állást. Mivel a titkos információszerzést illetően többszörös törvénysértést határozott meg, az így beszerzett bizonyítékokat kirekesztette, de az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra (Be. 206/A. §) tekintettel további megszorítást is alkalmazott, mert a titkos információszerzés útján keletkezett adatok tekintetében nem történt meg a feljelentési kötelezettség haladéktalan teljesítése. A Nógrád Megyei Bíróság tehát csak a fennmaradó bizonyítékokat tette vizsgálat tárgyává, és az ügyészség által hivatali visszaélésnek tekintett cselekményről azt állapította meg, hogy az nem bűncselekmény, annak törvényi tényállási elemei nem állnak fenn. A vesztegetés vonatkozásában viszont az „előny” tényállási elem bizonyítottságának hiányában (Be. 6. § (3) bekezdés b) pont) történt a felmentés. Az alperes a fenntartott fellebbezésében csak a vesztegetési cselekmény tekintetében sérelmezte a felmentő rendelkezést. A Fővárosi Ítéltábla 2007. április 24. napján meghozott 4. Bf. 209/2006/16. számú végzése is megerősítette, hogy a titkos információgyűjtés eredménye jogszabály időközben bekövetkezett változása és a jogszabály alkotmányellenessé nyilvánítására tekintettel nem volt felhasználható (20. oldal 2. bekezdés). A vesztegetési cselekményt illetően pedig egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem alkalmasak a bűnösség megállapítására, vagyis a felmentés bizonyítékok hiányában történt.

Tény, hogy a lefolytatott bíróság eljárás eredményeként arra vonható le következtetés, hogy az államtitoksértés és a hivatali visszaélés miatti vádemelés nem volt jogszerű, egyrészt azért mert törvénysértően beszerzett bizonyítékokon alapult, másrészt nem valósult meg a Btk-ban leírt törvényi tényállás valamennyi eleme. E körben tehát az alperes magatartása jogsértő volt. Hogy az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította, e tárgyban a bizonyítás az alperest terhelte volna, de e körben bizonyítási indítvány nem volt.

Tény viszont az is, hogy a vesztegetési cselekmény miatt a felmentő rendelkezés bizonyítottság hiányán alapult, tehát a vádemelés nem tekinthető nyilvánvalóan megalapozatlannak, ezáltal olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredményeként meghozottnak, ami már eléri a jogellenesség mértékét. E helyen rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felmentés oka nem büntethetőséget megszüntető ok volt, melyre a felperes hivatkozott, vagyis a felperes azon magatartását, hogy a vesztegetési cselekmény alapját képező történésekről az előjáróinak - felhívásra - jelentést tett, a büntetőügyben eljáró bíróság nem minősítette büntethetőséget megszüntető oknak. Ha csak egy bűncselekmény vádja tekintetében is, de a vádemelés nem volt jogellenes, márpedig a felperes az alperes kártérítési felelősségét magára a vádemelésre alapozta. A kártérítési felelősség egyik konjunktív feltétele hiányában az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a keresetet.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint hagyta helyben.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a kártérítési felelősség alapvető feltétele a kár. Ennek bizonyítása részlegesen történt meg. A felperes vagyoni kárát jelentő elmaradt jövedelmének egyik összetevőjeként a belföldi keresményét semmilyen módon nem dokumentálta, jóllehet azt ő maga is levonásba helyezte a külföldi munkavállalásból várt keresményéből. A nem vagyoni hátrány meghatározásához szükséges összetevők bizonyítása sem történt meg (pl. szakmai megbecsülés negatív változása, lelki sérülések szakszerű kezelése).

A perköltség viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésén, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés g) pontján, 74. § (3) bekezdésén, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapult. Az illeték mértékének meghatározása az illetéktörvény 2012. január 1. napjától hatályos 46. § (1) bekezdése szerint történt.

Budapest, 2012. május 24.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: